

underligt, at han søger at skaffe sig Bifortjæ-
 neste ved at see igjennem Fingre med Arbej-
 derne. Vi vide jo af Erfaring, at Menneskene
 ere ikke saa gode, som de burde være, altsaa
 kan man heller ikke forudsætte, at Klitfogederne
 skulde være rene Englevæsener, og man kan
 ikke forudsætte, at Communerne, der desværre
 ere overbeholdede med communale Skatter,
 for Fremtiden ville være mindre knebne med
 disse Folk. Jeg kunde have ønsket, at man var
 thyt til Sognefogederne, og aldeles havde und-
 gaaet Klitfogeder. Sognefogeden er vistnok nu
 temmelig unyttig; de Hverv, han tidligere havde,
 saaledes s. Ex. med Hensyn til Veivæsenet, ere
 for Størstedelen fratagne ham og gaaede over
 til Sogneforstanderskabet; han er nu egentlig
 saa at sige, kun en Assistent for Politimesteren,
 og for den Løn, han har, kunde han derfor
 vistnok godt tage den her omhandlede Bestilling
 med. Men som sagt, skal Tilsynet overlades
 til Klitfogederne, saa at disse skulle gjøre Ind-
 beretning til Overklitfogeden, frygter jeg, for,
 at Arbejdet ikke vil blive saa godt udført som
 ønskeligt er; dog insisterer jeg ikke paa, at
 Klitfogederne skulle erstattes af Sognefogederne.

Den høitærede Indenrigsminister udtalte,
 at man ikke havde Noget at frygte af de i §
 9 omhandlede Overdragelser af Klitter til
 Eierens egen Behandling med Hensyn til
 Træplantningen i Klitterne. Jeg har
 nu ikke megen Tro til disse Træplantninger i
 Klitterne. Ja, saa længe Væden kan dække
 Planterne, troer jeg nok, at det kan gaae;
 men, naar den ikke længere kan det, saa vil
 nok Vestenvinden hjælpe til, at Planterne gaae
 ud. Men det er ikke det, som jeg angede over
 med Hensyn til § 9. Hvad jeg angede over
 var, at naar en Eier ikke vil beholde sin Klit-
 strækning, saa kan han, for at undgaae den
 Paaligning, der er nævnt i § 8, frasige sig
 den enten til Staten, — og nu hører jeg af
 den ærede Indenrigsminister, at Staten kun
 vil overtage Strækningerne, forsaavidt den har
 Interesse deraf — eller til Kommunen. Men
 er det nu rigtigt, at en Mand, der har en
 Eiendom med en stor Deel Sandbanker, skal
 kunne stille sig fra dem paa Kommunens Be-
 kostning? Det er vistnok ikke rigtigt. Vi
 maae huske paa, at, hvis en Mand har en

lavtliggende Eiendom, som han ønsker ubtørret,
 maa han selv bære Omkostningerne derved;
 hvis nu en Mand har en Eiendom, hvor der
 er Græsange, og hvorpaa der kan pløies, og
 han derhos har noget Flyvesand, er det da
 ikke ogsaa rimeligt, at han selv maa bære
 Omkostningerne for at bevare Eiendommen
 mod det? Han bør vist ikke paa denne Maade
 kunne frigjøre sig derfor. Jeg er vis paa, at
 Folk i Sneeseviis ville gjøre Fordring paa at
 frigjøres derfor, og det forekommer mig derfor,
 at Commissionerne maatte være berettigede til
 at sætte sig derimod. Efter mit Kjendskab til
 disse Forhold er det min bestemte Formening,
 at den Bestemmelse ikke bør staae i Loven, at
 Valget i saa Henseende overlades til Eie-
 ren selv.

Indenrigsministeren: Overklitfogedens
 Hverv er egentlig det, een Gang om Aaret at
 bereise samtlige Klitstrækninger i Kredsen, for,
 i Forening med det af Amtsraadet og det af
 Sogneforstanderskabet valgte Medlem, at lægge
 Arbejdsplanen, og een Gang om Aaret at be-
 reise samtlige Klitstrækninger, for at see, om
 Arbejdet er forsvarligt udført. I Sylland fin-
 des der 40 til 50,000 Tønder Land Sandflugt,
 hvoraf der formeentlig paa Vestkysten kommer
 40,000 Tønder, det vil sige 4 Quadratomile,
 og skulde det nu virkelig være uoverkommeligt
 for to Mænd, der ikke have Andet at bestille,
 to Gange om Aaret at bereise hver sin Deel
 af disse Districter? Jeg troer det ikke. —
 Jeg anseer det for at være en stor Fordeel
 ved den Ordning, der er foreslaaet i Udkastet,
 at Communerne ville blive dragne med ind i
 Sagen, blive medinteresserede i Foretagendet;
 det har der ikke været Spor af tidligere; de
 have tidligere kun bidraget en Tjerdedeel af
 selve Arbejdet, og dermed have de været fær-
 dige; de have ikke havt Spor af Indflydelse
 paa, hvilke Foretagender der skulde iværksættes,
 og hvorledes de skulde udføres. Er det dog
 ikke Communerne, der ere nærmest interesserede,
 og det i et ganske andet Maal end Staten, i
 at faae Sandflugten dæmpet? og er det saa
 ubilligt at forlange, at Communerne skulle
 kunne komme til at bære en Trediedeel af
 Udgifterne? Principielt skal Kommunen som